

Ο ΠΑΝΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΣ ΚΑΙ ΡΩΜΗΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ Ο ΕΞ ΟΙΚΟΝΟΜΩΝ

- **Η Ακοίμητη Συνείδηση του Ρωμαϊκού Γένους και Πάνυ Υπέρμαχος των Δικαιών του Οικουμενικού Πατριαρχείου και της Αθανάτου Ορθοδόξου Ρωμηοσύνης**

Ανεξίτηλη παραμένει στη συλλογική εκκλησιαστική μνήμη και κυρίως των εν Φαναρίω και Ελλάδαδι η εικόνα του αιοδίμου Πατριάρχου Δημητρίου Α΄ (1972-1991), όταν κατά την εν έτει 1987 επίσημη πατριαρχική επίσκεψή του στην θυγατέρα Εκκλησία της Ελλάδας, προσήλθε στην Ιερά μονή Ασωμάτων Πετράκη όπου μετά πάσης κατανύξεως ετέλεσε πατριαρχικό τρισάγιο επί του τάφου του αιοδίμου Κωνσταντίνου Οικονόμου του εξ Οικονόμων (1780-1857), ο οποίος εταύτισε την όλη ύπαρξή του και ηνάλωσε την επιγεία ζωή του διακονώντας την ελληνορθόδοξη παιδεία του Γένους, υπερασπιζόμενος τα अपαράγραπτα και απιαπραγμάτευτα προαιώνια δίκαια και προνόμια του Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου Οικουμενικού Πατριαρχείου και συνάμα αγωνιζόμενος εναντίον της επελάσεως των αλλοδόξων Βαυαρών, οι οποίοι έχοντας ως φανατικό μίσθαρνο όργανό τους τον δυτικόπληκτο κοραϊστή Αρχιμ. Θεόκλητο Φαρμακίδη έθεσαν σε εφαρμογή το ανίερο σχέδιό τους να διαλύσουν τον Ορθόδοξο εν Ελλάδαδι μοναχισμό, να αλλοιώσουν την λατρευτική και λειτουργική ζωή της Ορθοδόξου Εκκλησίας, να αποκόψουν εκκλησιαστικά το ξενόδουλο Βασίλειο της Ελλάδος από την μαρτυρικώς καθαγιασμένη και όντως εσταυρωμένη Μητέρα Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδα Εκκλησία και τελικώς να καταντήσουν την αντικανονική και σχισματική επί δεκαεπτά έτη (1833-1850) «αυτοκέφαλη» Εκκλησία της Ελλάδος σε ένα είδος «κρατικής Εκκλησίας - υπηρεσίας» προκειμένου να την υποτάξουν, ελέγξουν, χειραγωγήσουν και ποδηγήσουν σε απόλυτο βαθμό.

Όσα ιστορικά εγχειρίδια και όσες σελίδες της νεωτέρας ιστορίας του ευσεβούς Ρωμαϊκού Γένους μας κι αν μελετήσουμε για να ανεύρουμε πρόσωπο και δη του εκκλησιαστικού γίνεσθαι, το οποίο αυτοθυσιαστικώς, ακαταβλήτως, αστασιάστως και έως εσχάτης αναπνοής αγωνίστηκε για τα προαιώνια δίκαια του μαρτυρικώς καθαγιασμένου, Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου Οικουμενικού Πατριαρχείου προκειμένου να διατηρηθεί ανόθευτη η αθάνατη Ρωμηοσύνη, δεν θα μπορούσαμε μετά πάσης ιστορικής βεβαιότητας να μνημονεύσουμε άλλο από το πρόσωπο του αιοδίμου και μάκαρος εν ιερεύσι π. Κωνσταντίνου Οικονόμου του εξ Οικονόμων, ο οποίος ως άλλος «άτλας» ήρε στους ώμους του την τιμή του Γένους, όταν οι βαυαρόπληκτοι και προσκυνημένοι «αεί πρόθυμοι», ελλαδίτες κληρικοί και λαϊκοί, πάνυ ασμένως προσέφεραν απιαλείπτως «γην και ύδωρ» στην απιαβασιλεία του Όθωνος και έπειτα στον ίδιο τον ξενόφερτο μονάρχη και τα μίσθαρνα όργανά του, όπως ήταν ο αλλοτριωμένος Θεόκλητος Φαρμακίδης και η συν αυτά χορεία των κοραϊστών, καϊριστών και λοιπών δυτικόπληκτων «εκσυγχρονιστών» ή απιαπαραδοσιακών, οι οποίοι ήταν απιαβεβίς χείρες κατά του παντίμου και μαρτυρικού σώματος της εσταυρωμένης Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας.

Ο επιφανής Ιερέυς Κωνσταντίνος Οικονόμος ο εξ Οικονόμων ως λογιώτατος συγγραφεύς και μέγας διδάσκαλος έθεσε την κατά θεόν και κατ' άνθρωπον γνώση και σοφία του, την ευρυμάθεια και την επιστημοσύνη του στην υπηρεσία του ευσεβούς Ρωμαϊκού Γένους και της Ορθοδόξου Εκκλησίας. Ως υπέρμαχος των προαιωνίων δικαίων και προνομίων του μαρτυρικός καθηγιασμένος, Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου Οικουμενικού Πατριαρχείου, υπήρξε αστασιάστως και αμεταθέτως ο αμετακίνητος σφοδρός πολέμιος του αντικανονικού και πραξικοπηματικού «ελλαδικού αυτοκεφάλου» ως προϊόντος των Βαυαρών και του πειθηνίου οργάνου αυτών Θεοκλήτου Φαρμακίδη, χαρακτηρίζοντας την ημέρα κατά την οποία έλαβε χώρα η «ανακήρυξη» του «αυτοκέφαλου»(Φ.Ε.Κ. 23/1 Αυγούστου 1833) της εν Ελλάδι Εκκλησίας ως «*αρχέκακον και αποφράδα*».

Ουδέ κατ' ελάχιστον απομακρυνόμενος από του ιερωτάτου χρέους της παντί σθένει και ιερώ ζήλω υπερασπίσεως των εκκλησιαστικών δικαιοδοτικών προνομίων του Οικουμενικού Πατριαρχείου επί των επαρχιών αυτού στον ελλαδικό χώρο, έγραψε σε όσους επίστευαν και υπεστήριζαν το «κακοκέφαλο - αυτοκέφαλο» ότι έσπευσαν «*αποσπάσαι τους Έλληνας από της Μητρός αυτών Εκκλησίας, εβάδισαν δρόμον αντεθνικόν και (κατά την Ορθοδοξίαν των Ελλήνων) αντίθρησκον*».

Η παραπάνω ρήση του ακαταβλήτου και γνησίου φαναριώτου ιερέως Κωνσταντίνου Οικονόμου, η οποία έχει καταγραφεί ως ιστορικό απόφθευγμα δεν ήταν τυχαία διότι ο ίδιος ανήκε στην παραδοσιακή - ουχί οπισθοδρομική - εκκλησιαστική πτέρυγα και εξέφραζε την γνησίως παραδοσιακή αντίληψη εντός της Ορθοδόξου Εκκλησίας επειδή επίστευε βαθύτατα στην αδιαίρετη ενότητα του όλου Ελληνισμού του οποίου η πνευματική κεφαλή και καθέδρα ήταν - και παραμένει - η Μήτηρ Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτις Εκκλησία. Οι ιστορικοί έχουν επισημάνει ότι αυτή η «εθναρχική ιδεολογία», η οποία εξεφράζετο από τον Κωνσταντίνο Οικονόμο, τους Φαναριώτες, τον φιλόχριστο απλό λαό και φυσικά το Οικουμενικό Πατριαρχείο, έγινε τελικά αποδεκτή κατά το έτος 1844 από τον πρωθυπουργό Ι. Κωλλέτη στη Βουλή των Ελλήνων. Εξάλλου, η ενότητα του όλου ελληνισμού όπου γης υπήρξε θεμελιακή αρχή για την ενσάρκωση και πραγμάτωση της Μεγάλης Ιδέας, η οποία δεν ήταν νοητή στα στενά και ασφυκτικά όρια του «επαρχιωτικού ελλαδικού ελλαδισμού» και υπό την αιγίδα του «κακοκέφαλου – αυτοκέφαλου» της εν Ελλάδι Εκκλησίας, αλλά μόνο υπό τις οικουμενικές πτέρυγες της Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας που αποτελούσε και παραμένει το «Ιερόν Κέντρον» της Οικουμενικής Ορθοδοξίας και του Οικουμενικού Ελληνισμού.

Σύμφωνα με τον Κωστή Μπαστιά ο αοίδιμος Ιερέυς και παραδοσιακότατος λόγιος Κωνσταντίνος Οικονόμος ο εξ Οικονόμων αντετίθετο στον βαυαροπροσκυνημένο Θεόκλητο Φαρμακίδη, ο οποίος ήταν γέννημα και θρέμμα του δυτικόφερτου ουμανισμού και των Κοραή και Καΐρη, επειδή ήθελε μέσω του δεκαεπταετούς εκκλησιαστικού και πραξικοπηματικού σχίσματος (1833-1850), τον πλήρη χωρισμό της εν Ελλάδι Εκκλησίας από το Οικουμενικό Πατριαρχείο και την ένωση - εν τοις πράγμασι την πλήρη υποταγή - αυτής με την πολιτεία, όπως εξάλλου επιποθούσαν και παντί τρόπω επεδίωκαν οι Βαυαροί νεοδυνάστες του ελλαδικού κρατιδίου. Ο Χρήστος Γιανναράς στο περισπούδαστο πόνημά του, υπό τον τίτλο: «Ορθοδοξία και Δύση», γράφει χαρακτηριστικά: «*Ο Μάουερ θεωρούσε την εκκλησία ως μιά κρατική υπηρεσία υποτεταγμένη στην πολιτική διοίκηση. Το πρότυπο γι' αυτόν*

ήταν η κατάσταση στην πατρίδα του την Βαυαρία όπου η κοσμική εξουσία είχε πλήρη κυριαρχία πάνω στην καθολική και προτεσταντική εκκλησία. Οι καθολικοί επίσκοποι επιτρεπόταν να αλληλογραφούν με τη Ρώμη μόνο με τη διαμεσολάβηση του βασιλιά. Και η προτεσταντική εκκλησία της Βαυαρίας βρισκόταν στην παράδοξη θέση να έχει ως «υπέρτατο επίσκοπό» της τον καθολικό βασιλιά».

Ένα μόνο χαρακτηριστικό παράδειγμα της βαυαρικής πολιτικής έναντι της Ορθοδόξου Εκκλησίας ήταν και η έκδοση του Βασιλικού διατάγματος της 25ης Φεβρουαρίου 1834, το οποίο διέλυσε τον κατά τους Βαυαρούς και τα εγγώρια μίσθαρνα όργανά τους, «αναχρονιστικό» ορθόδοξο μοναχισμό, καταργώντας όλες τις γυναικείες ιερές μονές εκτός από τρεις, οι δε μοναχές κάτω των 49 ετών προετρέποντο να εγκαταλείψουν την μοναστική ζωή, εκτός βέβαια από αυτές που ήταν ομολογουμένως αμέμπτου διαγωγής, ενώ οι μονές θα έπρεπε υποχρεωτικώς να αριθμούν τουλάχιστον 30 μοναχές για να μπορούν να λειτουργήσουν και να μη διαλυθούν. Το εν λόγω διάταγμα ερχόταν ευθέως εναντίον των ιερών κανόνων της Εκκλησίας και όριζε ότι η διοίκηση των γυναικείων μονών ετίθετο υπό διπλή εξουσία, ήτοι πνευματική από τον οικείο επίσκοπο και κοσμική από τον εκάστοτε Νομάρχη. Όσες δε ιερές μονές αριθμούσαν μόνο έξι μοναχούς, διελύοντο και οι μοναχοί μετετίθεντο σε άλλες μονές.

Ο αοίδιμος πανεπιστημιακός Ιστορικός Αρχιεπίσκοπος Αθηνών Χρυσόστομος Α΄ (1922-1938), αναφερόμενος σε όλη την ανώμαλη εκκλησιαστική κατάσταση, η οποία επικρατούσε στο νεοσυσταθέν ελλαδικό κρατίδιο λόγω της πολιτικής των Βαυαρών νεοδυναστών και των βαυαρόπληκτων πειθήνιων εγγωρίων θεραπόντων τους με πρωτεργάτη τον ελευθεριάζοντος πνεύματος μωροφιλόδοξο Θεόκλητο Φαρμακίδη, γράφει μεταξύ άλλων, τα εξής: «όπως ήταν ακόλουθο, ο τρόπος της ιδρύσεως της Αυτοκέφαλης Εκκλησίας της Ελλάδος προκάλεσε μεγάλη εσωτερική ανωμαλία στη χώρα, διότι εκδηλώθηκε ευθύς αμέσως σοβαρή αντίδραση από μερικούς κληρικούς, τους οποίους η Αντιβασιλεία αναγκάσθηκε να εξορίσει. Την αντίδραση ενίσχυσε η μεγάλη δυσφορία που προκλήθηκε από τη διάλυση 412 μοναστηρίων και τη διαρπαγή της κολοσσιαίας περιουσίας τους. Την αντίδραση εκροσώπησε ιδιαίζοντως ο Κωνσταντίνος Οικονόμος (+1857), διαπρεπέστατος κληρικός ο οποίος είχε εγκατασταθεί στην Ελλάδα από το 1834.

Ο Οικονόμος κάκισε αναφανδόν το νέο εκκλησιαστικό καθεστώς στην Ελλάδα και επιτέθηκε με τη μεγάλη του σοφία και τη βαθύτατη γνώση των εκκλησιαστικών πραγμάτων κατά του Μάουρερ και του Φαρμακίδη. Μεταξύ αυτού και του Οικονόμου άρχισε σφοδρός αγώνας με συγγράμματα, επίκουρος δε του Φαρμακίδη εμφανίσθηκε και ο σεμνός και πολυμαθής κληρικός Νεόφυτος Βάμβας, διότι αυτός από αγνή πρόθεση υποστήριζε τη μετάφραση της Αγίας Γραφής, την οποία και ο Φαρμακίδης ενέκρινε, μάλλον από ελευθεριάζον πνεύμα. Συνέπεσε μάλιστα τότε και η εκδήλωση των προσηλυτιστικών τάσεων των ξένων σχολών και ο σάλος από τις θεοσεβιστικές γνώμες του Θεοφίλου Καΐρη, όλα δε αυτά συσχετιζόνταν προς το καθιδρυθέν στην Ελλάδα εκκλησιαστικό καθεστώς και προς τον πρωτεργάτη του Θεόκλητου Φαρμακίδη...».

Ο μέγας και πάνυ Πατριαρχικός Ιερέυς Κωνσταντίνος Οικονόμος ο εξ Οικονόμων μέσω του δημοσιογραφικού οργάνου του υπό την ονομασία «Ευαγγελική Σάλπιγγα» αντιπαρατέθηκε στον Αρχιμ. Θεόκλητο Φαρμακίδη, ο οποίος εξέδιδε την εφημερίδα «Αθηνά» όπου εξέθετε τις αντιπαραδοσιακές και αντιπατριαρχικές απόψεις του. Στον ανυποχώρητο αγώνα του ο π. Κωνσταντίνος Οικονόμος έπληξε με τον

πλέον απόλυτο τρόπο τα ορθολογιστικά, εντόπια και αλλοδαπά, ρεύματα της εποχής του, και απεκάλυψε την ύπουλη και δόλια δράση των ξένων προπαγανδών, όπως των μισιοναρίων, των προτεσταντών, των αθεϊστών διαφωτιστών της Δύσεως, των Κοραϊστών και των Καϊριστών.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καλλιουπόλεως και Μαδύτου κ. Στέφανος προ καιρού μάς απέστειλε για μελέτη ένα λίαν «αξιόλογο δραματικό σχέδιασμα» του Κωστή Μπαστιά, υπό τον τίτλο: «Κωνσταντίνος Οικονόμος ο εξ Οικονόμων ή Ορθοδοξία και Δυτικόπληκτοι», το οποίο δημοσιεύθηκε στην Αθήνα κατά το έτος 1958 και μετεδόθη από τον Ραδιοφωνικό Σταθμό Αθηνών στην καθιερωθείσα υπ' αυτού εκπομπή «Παράλληλοι Βίοι».

Στο προλογικό σημείωμα του «δραματικού σχεδιασματος» αναφέρεται ότι: *«Ο συγγραφέας επέλεξε την δραματική στιγμή της συλλήψεως του Αρχιμανδρίτου Γερμανού, εκδότη της «Ευαγγελικής Σάλπιγγος», διά να καταφανή πλήρως και το πνεύμα του Κωνσταντίνου Οικονόμου του εξ Οικονόμων και η μεθοδολογία των αντιπάλων του, οι οποίοι επίστευον ότι είναι δυνατόν να δεθεί η φωνή της Ορθοδοξίας. Τα προβαλλόμενα υπό του συγγραφέως πρόσωπα, εκ του περιβάλλοντος τόσον του Κωνσταντίνου Οικονόμου του εξ Οικονόμων όσον και του Θεοκλήτου Φαρμακίδου, είναι όλα υπαρκτά, διαδραματίσαντα ρόλον εις την ιδεολογικήν σύγκρουσιν Οικονόμου Φαρμακίδου, και εκφράζουσιν όσον και οι πρωταγωνισταί της συγκρούσεως το πνεύμα των δύο αντιπάλων ρευμάτων και την υψηλήν πνευματικότητα της Ορθοδόξου γραμμής του Κωνσταντίνου Οικονόμου του εξ Οικονόμων».*

Η όλη αποκαλυπτική σκηνή διαδραματίζεται στα γραφεία του θρησκευτικού περιοδικού «Η Ευαγγελική Σάλπιγξ», την οποία εξέδιδε ο Ιερομόναχος και Ιεροκήρυκας Γερμανός και σ' αυτό έγραφε ως αρθρογράφος ο πολύς λόγιος και διδάσκαλος του Γένους Κωνσταντίνος Οικονόμος ο εξ Οικονόμων. Ο Ιερομόναχος Γερμανός βηματίζει ανήσυχος και εκνευρισμένος. Ρίχνει, πού και πού, ερευνητικά βλέμματα από το παράθυρο προς τον δρόμο. Δείχνει ν' ανυπομονεί. Η μοναχή Κυπριανή όρθια παρακολουθεί τον σεβάσμιο Ιερομόναχο με ύφος εναγώνιο.

Ο πολίος ιερέυς Κωνσταντίνος Οικονόμος απευθυνόμενος στον Ιερομόναχο Γερμανό, τον οποίο μόλις είχε εξορίσει στην Σκιάθο η Βαυαρική τυραννία, λέγει... *«...ο Φαρμακίδης θα πέσει στο λάκκο που σκάβει για τους άλλους... Νομίζει πως η φωνή του Θεού δένεται... Μπορεί να κατάφερε τους Βαυαρούς να σ' εξορίσουνε. Σήμερα σένα, αύριο εμένα... Αλλά με εξορίες και πανουργίες δεν δένεται ο Λόγος του Κυρίου».*

Όταν ο Βαυαρόπληκτος οπαδός του δυτικόπληκτου κοραϊστή Θεοκλήτου Φαρμακίδη, Ιατρός Σεμτέκος, πλέκει το εγκώμιό του χαρακτηρίζοντάς τον ως *«το φωτισμένο μυαλό του αιώνα μας»* και υποστηρίζει την συντόμευση ή και κατάργηση των ιερών ακολουθιών της Εκκλησίας, τις οποίες χαρακτηρίζει ως *«βαττολογία ή πολυλογία»*, ο παραδοσιακότατος Ρωμής Ιερέυς και διδάσκαλος απαντά με την *«δίστομον μάχαιραν»* του λόγου της αληθείας και φράσσει το απύλωτο στόμα του δήθεν *«εκσυγχρονιστού δυτικόπληκτου»* Σεμτέκου, λέγων εκτενώς τα κάτωθι: *«Άδικα κουραστήκατε... κι άδικα χάνετε τον καιρό σας. Ο Φαρμακίδης ενσαρκώνει την προδοσία της Ορθοδοξίας. Προετοιμάζει το δρόμο για την κυριαρχία των αρνητών του Χριστού... Η θεωρία η δική σας και του Φαρμακίδη είναι άρνησις της ουσίας της Ορθοδοξίας και πλαστογραφία των λόγων του Παύλου... Είναι βαττολογία όλα αυτά; Αλλά ο λόγος που ο Φαρμακίδης και οι δυτικόπληκτοι οπαδοί του θέλουν να*

περιορίσουν το λειτουργικό μέρος της Εκκλησίας και σιγά σιγά να το αντικαταστήσουν με δυτικής εμπνεύσεως φλυαρίες δεν είναι ο φόβος μήπως κουράσουν το εκκλησίασμα, αλλά ο φόβος μήπως γίνουν συνειδητά τα απαρασάλευτα δόγματα της Ορθοδοξίας. Γιατί η Λειτουργία και η Ορθόδοξος Υμνογραφία δεν είναι παρά η έκφραση αυτών των απαρασάλευτων δογμάτων. Η Δύση όμως τους έχει χαλάσει.

Η Ορθοδοξία είναι μία πηγή που βρίσκεται πάντα ρέουσα το ζων ύδωρ, και αμετακίνητη στη θέση της. Όσοι από κείνους που περνούν μπροστά της την βλέπουν αρδεύονται. Όσοι έχουν διαφθορά από τη Δύση και έχουν γίνει οι αλκοολικοί του πνεύματος δεν την βλέπουν, αντιπαρέρχονται και αντί του αναβλύζοντος καθαρού ύδατος αναζητούν το ποτό του Βάκχου. Η βαθύτερή τους επιδίωξη είναι να καταργήσουν την Ορθόδοξο Υμνογραφία, επειδή το περιεχόμενό της αντιστρατεύεται τους σκοπούς τους και να το αντικαταστήσουν με περιεχόμενο άχρωμο, άοσμο και άγευστο και με ανούσια κηρύγματα προτεσταντικού χαρακτήρα και ν' αντικαταστήσουν τη βυζαντινή, τη θεία βυζαντινή μουσική με Ναπολιτάνικες καντάδες.

Σκοπός τους δεν είναι ν' απασχολήσουν λιγότερο τους Χριστιανούς, αλλά να τους απασχολήσουν περισσότερο με κηρύγματα. Τους ενοχλεί το μυστήριο και θέλουν στη θέση του να βάλουν ηθικολογικούς ορθολογισμούς. Το μυστήριο της Λειτουργίας στα χρόνια της δουλείας ήταν για τους απλούς ανθρώπους και τους ασόφους, το πιο φυσικό πράγμα του κόσμου. Για τους σοφούς ήταν το πιο μεγάλο υπερκόσμιο μυστήριο.

Ο Φαρμακίδης και ο Βάμβας κατεβάζουν το Ευαγγέλιο στην κατηγορία ενός ηθικολογικού βιβλίου και θέλουν το υποβιβασμένο αυτό βιβλίο ν' αντικαταστήσει το μυστήριο. Όταν όμως ο λόγος του Κυρίου γίνη ένα βιβλίο, κατά τις προτεσταντικές δοξασίες, δημιουργούμε το χωρισμό. Δημιουργούμε από το ένα μέρος μία αριστοκρατία, που μπορεί να το διαβάσει και να το εξηγήσει κατά τα συμφέροντά της, και μία τάξη ανίδεων, που πρέπει να κατηχείται και να κατευθύνεται από μία οργανωμένη αριστοκρατία ερμηνευτών, ένας νέος τύπος συλλογικά οργανωμένης αριστοκρατίας...

Όταν οι γέροι παπάδες των χωριών μας δίνανε στο λαό την Αγία Μετάληψη δεν καταλαβαίνανε ίσως περισσότερα από τους δεχόμενους τη Θεία Κοινωνία. Ο παπάς όμως έμενε παπάς και ο πιστός ορθόδοξος πιστός. Μυστήριο μέγα ήταν η Μετάληψη και για τους δύο. Όταν όμως οι νέοι ρασοφορεμένοι πάστορες κάνουν τη Βίβλο ένα βιβλίο κοινωνικής και ηθικολογικής σκοπιμότητας, το μυστήριο εξαφανίζεται. Αυτοί είναι τάχα εκείνοι που γνωρίζουν - ή νομίζουν πως γνωρίζουν - που διδάσκουν, κι' αντί να είναι ιερείς του Υψίστου, γίνονται σκοπιμολογιάτοι Καθηγηταί φραγκικού τύπου».

Όταν ο προσκείμενος στον Θεόκλητο Φαρμακίδη, Ιεροδιάκονος Βαρθολομαίος, υπερασπίζεται την απόφαση των Βαυαρών να καταρτίζει η πολιτεία και όχι η Εκκλησία τους κληρικούς αυτής, ο Ιερέυς Κωνσταντίνος Οικονόμος αντιδρά και επιχειρηματολογεί λέγων ότι: «η Πολιτεία είναι ακατάλληλη να εκπαιδεύσει ορθόδοξα τον κλήρο. Για ποιό λόγο η Πολιτεία ιδρύει στρατιωτικές σχολές πανεπιστημιακού επιπέδου, για να ετοιμάσει τα στελέχη του στρατού και του ναυτικού; Γιατί οι αξιωματικοί που θα στελεχώσουν τις ένοπλες δυνάμεις της δεν φτάνει ν' αποκτήσουν στρατηγικές και στρατιωτικές γνώσεις, αλλά πρέπει ν' αποκτήσουν και στρατιωτικό πνεύμα...; Της αρνείται κανείς αυτό το δικαίωμα; Βάση όμως ποιάς λογικής αρνείται στην Εκκλησία το δικαίωμα να μην φορτώσει το μυαλό των κληρικών της με ουδέτερες θεολογικές γνώσεις αμφιβόλου ορθοδοξότητας, από λαϊκούς, ποτισμένους από τις θεολογικές ετεροδόξων ομολογιών, αλλά να οργανώσει την θεολογική παιδεία κατά

τρόπο που να εμφυσηθή πνεύμα εκκλησιαστικό και πνεύμα ορθοδοξίας στους μέλλοντες κληρικούς και ιεράρχες της;».

Στις κατηγορίες του βαυαροπροσκυνημένου Ιατρού Σεμτέκου εναντίον του Οικουμενικού Πατριάρχου Γρηγορίου ΣΤ' (α' 1835-1840 και β' 1867-1871) του οποίου τις Πατριαρχικές Εγκυκλίους εχαρακτήριζε ως «μισαλλόδοξες» και στην Φαρμακιδείου εμπνεύσεως αποκοπή της Εκκλησίας της Ελλάδος από του παντίμου και καθηγιασμένου σώματος της Εσταυρωμένης Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας, την οποία εμπαθώς υπεστήριζε η Μαρία Μοναρχίδου, μετέπειτα Κυρία των Τιμών της Βασιλίσσης Αμαλίας, ο Πάνυ Ρωμής και γνησίως αληθής Πατριαρχικός Ιερέυς Κωνσταντίνος Οικονόμος απαντά απεριφράστως υπερασπιζόμενος τον μέγα εν Πατριαρχαίς Γρηγόριο ΣΤ' και αναιρεί τους προβαλλομένους σαθρούς λόγους για την γέννηση του «ελλαδικού αυτοκεφάλου» λέγων: *«Δεν αρέσει όμως του Θεοκλήτου Φαρμακίδη, επειδή ξεσκέπασε (εννοεί τον Πατριάρχη Γρηγόριο Στ') τις διδασκαλίες του στην Ιόνιο Ακαδημία. Αυτά τα άνθη της ανομολόγητης αίρεσης, που κεκαλυμμένη παρουσιαζόταν. Όλη η ιστορία της αυθαίρετης ανακηρύξεώς του αυτοκεφάλου της Ελληνικής Ορθοδόξου Εκκλησίας έχει ως αφορμή το μίσος του Φαρμακίδη κατά του Γρηγορίου του Στ' και του λαμπρού και ορθοδόξου συνεργάτη του, του αρχιμανδρίτη Ευσεβίου Πανά, που οι ομοεθνείς του λόρδου Γκίλφορντ εξόρισαν από την Κεφαλληνία...»*

Τα θέματα της πίστης δεν είναι θέματα δημαγωγικά. Ποτέ δεν αρνήθηκα το αίτημα της Ορθοδόξου Εκκλησίας να καταστή αυτοκέφαλος. Εκείνο που αρνήθηκα, που αρνούμαι και επικρίνω, είναι ο αυθαίρετος και αντικανονικός τρόπος, που έγινε αυτή η χειραφεσία... Ο Φαρμακίδης όμως περισσότερο κι από το αυτοκέφαλο ήθελε να κορέσει το μίσος του κατά του Οικουμενικού Θρόνου, ταπεινώνοντάς τον. Αυτό είναι όλο. Αλλά θα συνεχίσωμε τον αγώνα, όσους κι αν στείλετε στην εξορία, κι όσους κι αν κλείσετε στις φυλακές».

Ο ευσεβέστατος εν ιερέυσι Κωνσταντίνος Οικονόμος διακηρύττει με ομολογιακό και παραδοσιακότατο και ορθοδοξότατο λόγο έναντι των βαυαροπροσκυνημένων δυτικόπληκτων οπαδών του ξενόφερτου δυνάστου και του επίορκου Θεοκλήτου Φαρμακίδη: *«Κι' επειδή προσευχόμαστε, έπρεπε να κυνηγηθούν τα μοναστήρια από τον ετερόδοξο Μάουερ με τον ασεβέστατο τρόπο που κυνηγήθηκαν, στις φυλακές και στις εξορίες μοναχοί και μοναχές, τα ιερά σκεύη να καταπατηθούν, οι βυζαντινές εικόνες να καίγονται ή να πουλιούνται στους αρχαιοκάπηλους και αιωνόβια χτίσματα να γκρεμίζονται...»*

Είναι η φωνή της αληθείας αυτή... Δεν πολεμάμε πρόσωπα και δεν ασεβούμε προς τις νόμιμες εξουσίες. Δεν αναγνωρίζουμε όμως κανένα δικαίωμα σε κανέναν να μας κανονίζει τη σχέση μας με το Θεό. Αυτή την κανόνισε ο Κύριος και οι Απόστολοι και τη στερέωσαν οι Πατέρες της Ορθοδοξίας και οι Κανόνες. Αυτούς σεβόμαστε κι' ακούμε και κανέναν άλλον...».

Κατακλείοντες την αφιερωματική ταύτη γραφή παραθέτουμε ένα μικρό απόσπασμα από το κείμενο του μνημειώδους ιστορικού λόγου του αιιδίμου ιερέως και μεγίστου διδασκάλου της Ρωμηοσύνης Κωνσταντίνου Οικονόμου, στον Εθνοϊερομάρτυρα Οικουμενικό Πατριάρχη Άγιο Γρηγόριο τον Ε' (+1821), στον οποίο μεταξύ άλλων αναφέρει: *«... Αλλά τί λέγω; κυριευόμενος υπό του πάθους, δεν βλέπω την λάμπιν, ήτις περικυκλώνει τον ένδοξον τούτον νεκρόν; Όχι, Σεβασμιώτατε Πατριάρχα, δεν απέβαλες, αλλ' εμεγάλυνας, αλλ' επλάτυνας, αλλά διαιώνισας μάλιστα»*

την δόξαν σου. Αν και δεν στολίζεις πλέον τον Θρόνον τον Οικουμενικόν, αλλά παρίστασαι μετά παρρησίας εις τον Θρόνον της Μεγαλωσύνης του Υψίστου. Αν και δεν άρχεις πνευματικώς την Μεγάλην του Χριστού Εκκλησίαν, αλλά διαπρέπεις μακαριστώς εις την Ουράνιον Εκκλησίαν των Πρωτοτόκων.

Αν και δεν σε περιστέφει η Αγιωτάτη σου Σύνοδος, αλλά περιστοιχούσι το λείψανόν σου ως στελέχη φοινίκων, σεβάσμιοι ποιμένες και ιερείς εκ μέρους της Αγιωτάτης Συνόδου της Ρωσικής Εκκλησίας.

Αλλά και δεν ενταφιάζεσαι εις την ένδοξον μεν, αλλά στενάζουσαν ήδη γην της Ελλάδος, αλλ' ενταφιάζεσαι ενδόξως εις γην ελευθέραν, και τιμάσαι λαμπρώς υπό τε των παρόντων ομογενών σου, και υπό των γενναίων και θεοσεβών Ρώσων, των οποίων η της Πίστεως ευσέβεια, συμφωνούσα προς των νικηφόρων αυτών όπλων την ισχύν ηξεύρει να τιμά και να υπερασπίζεται δημοσίως τα θεία και ανθρώπινα δικαίωματα...».

Υ.Γ.: Αφιερούται πάνυ ευλαβώς και βαθυσεβάστως πάσι τοις κεκοιμημένοις και ζώσι αυτοθυσιαστικώς αγωνισαμένοις και αγωνιζομένοις υπέρ της εσταυρωμένης, μαρτυρικώς καθαγιασμένης, Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας.